

Chopin Rondeau, Trois Nouvelles Études, Impromptu i Ass-dur, Impromptu i Fiss-dur, Impromptu i Gess-dur
Schumann *Blumenstück*, op. 19; *Waldszenen*, op. 82
 Christian Ihle Hadland (klaver)
 Simax PSC 1307 (62 minutter)
 1 2 3 4 5 **6**
www.simax.no

Selv om den store verden stort sett bare kjenner til Leif Ove Andnes, kan Norge rose seg av en anelig gruppe pianister i verdensformat – ikke bare dyktige teknikere, men også innsiktsfulle musikalske tenkere som avslører noe nytt om det aller meste de fremfører. På denne listen lyser Christian Ihle Hadland: Det er åpenbart fra de første taktene i hans Chopin- og Schumann-innspilling at dette er en musiker av særdeles høy standard. Hans Ass-dur Impromptu er sprell levende fra første øyeblikk, det gjennomstrømmes av den samme bølgen av

rytmisk nerve som den som gjorde Horowitz' spill like spennende som det var uforutsigbart. Ihle Hadland – født i Stavanger i 1983 – spiller med rovdirets instinkt: hvis det besjeler den musikalske linjen, slår han klørne i enhver akkord, frase, rytme, tekstur – og alt uten den minste overdrivelse siden begge komponistene presenteres med forfriskende spontanitet, som om musikken var helt nyskrevet. Repertoarvalget er like intelligent som spillet, det går bort fra Chopins og Schumanns standardverk til fordel for mindre kjent materiale som får gripende liv gjennom spill som krever oppmerksom lytting. Krysstof Drabs opptak kunne ikke vært naturligere, til slutt ble lyden av pedalen nesten litt forstyrrende. Jeg hadde hørt begeistret omtale av Ihle Hadlands spill før denne CDen kom, men rykter viser seg ofte å være hype (som tilfellet er med Lang Lang og Yundi Li). Denne gangen er begeistringen solid fundert. Innspillingen dokumenterer en mektig musikalsk oppfinnsomhet og fullkomment overlegen teknisk dyktighet i lykkelig samhörighet. Ihle Hadlands karriere blir vel verd å holde øye med: På basis av denne CDen har han allerede vist seg som en mer spennende musiker enn de fleste pianistene på det internasjonale markedet.

Schubert *Winterreise*, D.911
 Håvard Stensvold (bass-baryton),
 Tor Espen Aspaas (klaver)
 LAWQ LWC 1013 (67 minutter)
 1 2 3 4 5 **6**
www.lawo.com

Oversettelser av kjente klassiske tekster kan være farefulle: klangen av originalspråket er like mye en del av din forståelse som musikken selv. Med en gang jeg så hva som var på denne CDen, bestemte jeg meg til å ta fatt i den uten fordommer – som best jeg kunne – og satte den rett inn i CD-spilleren; jeg

så ikke engang etter hvem musikerne var. I løpet av sekunder var jeg overbevist: ikke bare har Håvard Stensvold, som synger sine egne norske oversettelser, en stemme av utsøkt renhet, men han kan finne frem til alle slags tonefall i en enkelt linje. Jeg la også merke til intelligensen og følsomheten i akkompagnementet før jeg oppdaget at pianisten var tangent-poeten Tor Espen Aspaas. Innspillingsteamet – produsenten Vegard Landaas og ingeniøren Thomas Wolden – har produsert innspillingslyd av høyeste klasse, innfanget i den varme akustikken i Sofienberg kirke. Stensvolds norske versjon lar ham skape noe nytt av *Winterreise*; nye farger, ny dramatisk vri. Det er synd at denne innspillingen neppe får stor utbredelse utenfor Norge. Den fortjener å bli verdsatt som et verk på egne ben.

Mascagni
L'Amico Fritz
 Roberto Alagna (tenor: Fritz Kobus),
 Angela Gheorghiu (sopran: Suzel),
 Laura Polverelli (mezzosopran: Beppe),
 George Petean (baryton: David),
 Yosep Kang (tenor: Federico),
 Hyung-Wook Lee (bass: Hanezò),
 Andión Fernández (sopran: Caterina);
 Chor und Orchester der Deutschen
 Oper Berlin,
 dir. Alberto Veronesi
 Deutsche Grammophon 477 8358
 (to CDer: 61 og 29 minutter)
 1 2 3 4 5 **6**
www.deutschegrammophon.de

Pietro Mascagnis opera *L'Amico Fritz*, en commedia lirica som ble uroppført i 1891, var ment å dra fordel av *Cavalleria rusticana*-suksessen. Det mislyktes. Mascagnis problemer begynte med en handlingsløs libretto som forteller om tittelens Fritz, en kvinnehatende levemann, som faller for bondepiken Suzel. Hans ønsket seg en tekst som ikke konkurrerte med musikken hans om kritikernes oppmerksomhet, og lite overraskende fikk han ingen krok å henge de store scenene på som *Cavalleria* er berømt for – bortsett fra "Kirsebærduetten" mellom de to kjærestene *in spe*. Men selv om Fritz brenner med mindre intensitet enn forgjengeren, er den full av herlig musikk: det er ingenting her som ikke kjærtegner øret. Sangen er suveren: dette er en live innspilling av en sterkt kritikerrost – med god grunn – produksjon fra Deutsche Oper Berlin. Hvis det er mørkt ute når du leser dette og det er snø på bakken, er dette musikk du kan pakke deg inn i som i et varmt og lunt teppe.